

Daniela Romanová, 17 rokov, Zákopčie

Vianoce

Práve sa končil jeden z rokov supermoderného dvadsiateho prvého storočia. Do Vianoc zostávalo len pár dní. Nevie sa to však presne, lebo v nebi, kde tento príbeh začína, sa časom ktovieko nezaoberajú. Aj by sa o to pokúsili, ale zabralo by im to celú večnosť. No aj tam sa chystala ohromná narodeninová oslava... snáď nemusím vraviť, komu. Nuž a práve v jednom z tých supermoderných rokov dvadsiateho storočia tam prebiehal tento rozhovor:

„Peter, ty chceš vážne takto neskoro večer loviť ryby?“ pýtal sa prekvapený svätý Jozef.

„Máš niečo proti? Som rybár, tak hádam, viem, kedy ich treba chytať,“ púšťal sa Peter do hádky.

„Ja nič, len keď si ich naposledy lovil, tak ktovieako nebrali. Nepočkáš radšej do rána?“

„Ak chceš podrýpávať, dobre. Vtom prípade však nikam nejdem.“

Jozef si uvedomil, že zašiel príďaleko. Nechal svätého Petra, nech vyfučí, a vybral sa kúpiť kapra do obchodu medzi ľuďmi. Aj Máriu nahovoril, aby s ním šla. Ved' on sa už medzi ľuďmi nevyzná a ona sa medzi nimi zjaví každú chvíľu. Mária s týmto nápadom súhlasila. Blížil sa síce večer a určite bude chladno, ale odmietne ona niekoho?

Nevedno prečo im polozasnežené a polozablatené slovenské ulice pripomenuli ich cestu pred dvetisíc rokmi. Možno sa naše ulice v noci veľmi nelíšia od tých betlehenských. Vtedy im zišla na um zaujímavá myšlienka. Čo keby skúsili svoju cestu zopakovať? Zistili by, či sa ľudia zmenili a polepšili. Prestali riešiť kapra a začali hľadať nejaký zaujímavý dom, na ktorý by zazvonili a požiadali o pomoc. Vybrali si jednu veľkolepú vilu, patriacu asi najbohatšiemu podnikateľovi v tomto okrese. Keby ste ju videli, tak o tom nepochybujete. Pred vchodom stáli zaparkované dva Mercedesy, ku ktorým viedol chodník z pravého kameňa. Ticho narúšal veselý spev potôčika zo zadnej záhrady, vytvorenej v anglickom štýle. No obyvateľ tohto domu, ktorému podľa všetkého nič

nechýbalo a trpel skôr nadbytkom ako nedostatkom, sa ani len nevybral von, aby zistil, kto ho potrebuje. Jozef musel rozprávať cez mikrofón pri bráne:

„Prosím Vás, pane, moja žena ide rodiť a treba ju okamžite zaviezť do nemocnice.“

„Tak si ju zavezte,“ odvetil im nevrlo. V duchu premýšľal, prečo má ten chlap arabský prízvuk a či by preňho nebolo lepšie zavolať políciu.

„My sme prišli z cudzej krajiny, sme tu len krátko a okrem šiat, čo máme na sebe, nám nič nepatrí. Vám tu stoja dve autá. Mohol by ste nám jedno z nich požičať?“

„Uhádol ste, nedalo. Prvé mám ja do práce a druhé patrí manželke. Isto by sa jej nepáčilo, keby sa jej v aute prevážali nejakí sprostí imigranti. Okrem toho, vidíte, že sami dokopy nič nemáme, tak tu neoberajte Slovákov o prácu.“

Toto slovné spojenie poriadne vytočilo aj inak pokojného Jozefa. Vypadal, akoby sa chystal povedať mu svoje a rozkopať mu mikrofón. No Mária sa nenadarmo volá Kráľovnou pokoja. S tíšivým hlasom podišla k mikrofónu:

„Veď ma nemusíte viezť do pôrodnice. Stačí mi zavolať sanitku. Kým príde, počkám tu v dome.“

„Tak toto nie! Je deň pred sviatkami ja chcem mať svätý pokoj! Sanitku si zavolajte z búdky a počkajte niekde na zastávke, ale pred Vianocami vás tu nepustím, aj keby ste boli svätí!“

Tu bolo akékoľvek ďalšie úsilie márne. Smutne sa usmiali, pokrútili hlavami a vybrali sa do kostola. Márii sa asi zachcelo porozprávať so Synom. Času mali dosť, tak prečo nie?

Práve sa tam skončila omša a kostolník zamykal dvere. Jozef navrhol:

„Skúsme to ešte raz. Nemôže byť kostolníkom len tak“

Mária súhlasila, tak prišiel k nemu a opýtal sa:

„Mohli by ste nás nejaký čas ubytovať? Žijeme v tejto krajine ešte krátko a nemáme svoj domov, ani iné miesto, keď by sme sa uchýlili.“

„Nóóó...a z akej krajiny ste? Snáď nie z Iraku?“

„Nie, my sme z Izraela.“

„To ma má ukládnúť? To nemyslíte vážne! Čo si mám do domu privesť dvoch moslimov, mohamedánov, alebo podobných teroristov? Isto mi namontujete pod gauč bombu, alebo cez okno vystielate susedov. A ak sa vám nič z toho nepodarí, tak si postavíte pri kostole mešitu a budete ma v nej provokovať. Zbaľte si pekne kufre a pakuje nazad. Nech sa o vás starajú tí, čo vás sem poslali.“

Už sa chceli pobrať preč, mysliac si, že by pochodili opäť ako pred dvetisíc rokmi, no prerušil ich nahneváný krik nejakého dievčaťa:

„Do prdele, vravím ti, že dvadsiateho tretieho sa idem zdekovať domov a tváriť ako vzorné dievčatko v tom blázinci, tak asi nejdem na kocert! Chceš to písomne?“

Ten, komu sa malo ujsť nejaké písomné potvrdenie sa už neozval, tak dievča zachytilo čosi z kostolníkovho monológu. Pozrela na zaujímavú dvojicu:

„Dobrý deň, milí teroristi, srdečne vás vítam v poslednej diere sveta, ktorou je toto mesto. Ak nemáte kam ísť, poďte ku mne na intrák.“

Kostolník na ňu vrhol pohoršený pohľad a odišiel, no Mária sa na ňu usmiala.

„Ďakujeme, si zlatá, ale čo s nami spraviš dvadsiateho tretieho?“

„Vy...ste to počuli?“ dostala sa dievčina do pomykova, „no najvyšší čas prestať ziapať. Ale nemôžem vás nechať v zime na ulici. Pokojne poďte ku mne, ale vyzerá to tam ako v chlieve.“

„Neboj postaráme sa o seba, ak nám niečo sľúbiš.“

„Čo potrebujete?“

„Potrebujeme, aby si bola k svojim doma milá, aj keď to bude asi ťažké. Si skvelé dievča, tak to zvládneš. A ak sa zmeníš k lepšiemu ty, možno sa zmení aj svet, nie?“

Len čo Mária toto dopovedala, chytila Jozefa za ruku a odišli späť na nebesá. Na ceste ostalo len ohúrené dievča. Chvíľu vyjavene hľadalo, potom akoby ju niečo napadlo a vbehla do kostola. Zapozeralo sa na obraz Madony. Tá vyzerala

rovnako, ako žena na ceste. Mohlo ísť o náhodu, no prečo na ňu teda žmurkla, keď povedala:

„Ježkove oči, ak je toto pravda, tak ma asi...“